

riff Karakter, idet den gaar ud paa at anfille Undersøgelse om, af hvilke Medlemmer disse Foreninger bestaa; men dette tror jeg vil i mange Tilfælde frembyde Ubehageligheder eller dog vise sig uopnaaeligt. Regeringens Forslag gif derimod kun ud paa, at saadanne Forbrugsforeninger, der forsyne deres Medlemmer med Varer, hvis Forhandling fra aabent Udsalg henhører under bunden Næring, skulle erhverve Borgerskab eller Næringsbevis, saa at man altsaa kun ser paa Omsætningens Bestaafenhed og ikke paa Personerne. Jeg kunde derfor ogsaa være tilbøjelig til at foreslaa, at man vendte tilbage til den oprindelige § 2. — Med Hensyn til § 3, der gaar ud paa, at straffede Personer for Fremtiden kun skulle kunne opnaa Bevilling til saadan Næringsdrift, der knyttes til fast Bopæl, Værksted eller Udsalgstæd, tror jeg heller ikke, at der vil kunne reises nogen grundet Indvending, idet man dog maa gaa ud fra, at det altid vil være gavnligt, saavidt muligt at forhindre, at saadanne Personer føre et omslakkende Liv. — § 4, der angaar Næringslovens § 13, gaar ud paa, at Gaandværkere paa Landet herefter skulle udrede en Kjendelse af saadan Størrelse, som for samme Næring erlægges i nærmeste Kjøbstad i samme Provinds, selv om de bosætte sig længere end en Mil fra samme Kjøbstad. Det forekommer mig, at hvad der med Hensyn til denne Bestemmelse anføres i Bemærkningerne til Lovforslaget, er fuldkommen rigtigt, nemlig, at det er saameget mindre begrundet at indrømme en Formindskelse i Kjendelsens Beløb, som den større Afstand fra Kjøbstaden som oftest vil give de Næringsdrivende Udbytte til forøget Uffætning, og jeg kan derfor kun betragte det som et ligefremt Billighedshensyn til Kjøbstæderne, at Afgiften bliver den samme, hvad enten man driver sin Næring i Kjøbstaden eller paa Landet. — § 6, saaledes som den foreligger i Regeringsforslaget og uforandret er vedtagen af Landssthinget, gaar ganske vist noget imod Kjøbstadkommissionens Indstilling, medens jeg vilde have foretrukket, at man i højere Grad end sket er havde taget Hensyn til denne. Kommissionen havde udtalt sig for, at Bestemmelsen i Paragrafen ogsaa skulde omfatte Forhandlingen af Tømmer, Trælast og Stenkul, medens Ministeriet har indskrænket sig til at stille dem, der forhandle fra Skib, og dem, der ere bosiddende i Byen, under lige Villkaar. Regeringens Forslag gaar derfor ogsaa kun ud paa, at med Indenrigsministerens Samtykke skulle de kommunale Bestyrelser kunne fastsætte, at Skippere fra fremmede Steder, der forhandle deres Varer fra Skib, skulle betale en Afgift til vedkommende Kommunes Kasse. Dette forekommer mig at nærme sig den Grad Grændsen for det Billigste af alt Billigt, at jeg ikke kan tænke mig, at det skulde kunne møde nogen Modstand fra det høje Things Side. Bestemmelsen i samme Paragraf angaaende Retten til Forauktionering ved offentlig Auktion har

faaet en noget forandret Skikkelse i Landssthinget. Naar man ser Sagen fra et billigt Standpunkt, kan man ikke negte, at denne Forandring er heldig, idet den gaar ud paa, at de Vedkommende, foruden at have Borgerkab eller Næringsbevis paa det Sted, hvor de lade Varerne forauktionere, tillige skulle have drevet Næring mindst i Aar paa dette Sted. Jeg tror, at denne yderligere Bestemmelse er temmelig nødvendig, og jeg kan derfor ikke se andet, end at Landssthingets Redaktion i dette Punkt er en Forbedring. Det Samme gjælder den af Landssthinget indsatte Passus i Paragrafen, der gaar ud paa, at strandede eller havareerede Varer kunne „ved første Afhændelse“ i Stort og Smaat afhændes ved Auktion, om end Gieren ikke er handelsberettiget. — Paragraf 7 omhandler Krammarbejderne og gaar ud paa, at disse skulle ophøre med Udgangen af Aaret 1882. Saavidt jeg har været i Stand til at danne mig en Mening om Forholdet i Byerne, kan jeg ikke tro, at denne Bestemmelse vil vise sig heldig. Jeg er ingenlunde blind for, at der er adskillige Ulemper ved disse Markeder, saaledes som de nu ere, men paa den anden Side staar det mig aldeles klart, at jo mere Færdighedsmidlerne udvikles, desto mere ville de smaa Byer blive distancerede, om jeg maa bruge et fremmed Ord, og desto mere vil det derfor være i deres Interesse at søge saa meget som mulig at koncentrere Omsætningen med Oplandet hos sig eller, om man vil, blive Samlingspunktet for Omegnen. Ogsaa for Landets Vedkommende maa jeg anse Bestemmelsen i § 7 for uheldig, men Regeringen er dog gaaet den Middelvei at sætte en Tidsfrist af 10 Aar for Ophøret, og derved bliver Forandringen jo mindre følelig, end hvis den indtraadte pludseligt. Jeg kunde imidlertid ønske, at det eventuelle Udvalg i Sagen vilde undersøge, om der ikke under alle Omstaendigheder kunde være Anledning til yderligere at forlænge denne Tidsfrist, efter hvis Udløb Krammarbejderne skulle ophøre, f. Ex. til 15 eller 20 Aar. — Den 9de Paragraf, der omhandler den saakaldte Prøvehandel, indeholder heller ikke nogen fuldstændig Imødekommelse imod Kjøbstadkommissionens Ønsker. Kjøbstadkommissionen havde, saavidt jeg husker, forlangt, at al Prøvehandel skulde forbydes, men i den af Regeringen foreslaaede Paragraf siges det kun, at „den saakaldte Prøvehandel maa herefter ikke finde Sted paa Landet med andre Varer end dem, som høre til Landets Produkter eller Husflidsprodukter, undtagen mellem Handelsberettigede indbyrdes, og maa da Salget ikkun omfatte Varer af den Slags, som ogsaa Kjøberen er berettiget til at forhandle“. Derved er der ganske vist opnaaet Noget, men jeg tror, det vil være vanskeligt at kontrolere, om det virkelig altid er imellem Handelsberettigede, at denne Handel drives, og om Salget kun omfatter Varer, som ogsaa Kjøberen er berettiget til at forhandle. Jeg